

אי הכי שפיר קשיא ליה. ומשני משום דלית ליה פירכא אע"ג דהאי פירכא ליתא צנצינא היינו משום דלא חש לפרשה: **מחייבא** קמייית ליה מבצלא בתרא כצלא גופ' חיים בתיב ביה. גם זה שאל ה"ר אשר מלונג"ל את ר"י דלכמי תפסה

הממלא תמנא ל"ל דהא כיון דלא מני
לרבינוי בכלל ופרט וכלל טפי אלא
בעלי חיים משום דכללא גופיה חיים
כתיב ביה א"כ ע"כ חיים כלללא לא
אמאי דאי כללא אמאי אינטיגין כל
הנהו פרטי לא לכתובי אלא גביה
וחיים וסוה מרבינן כמו כל בעלי חיים
אלמא לאו כללא הוא אלא פרטא
ומפרט דחיים לחוד גרבה כל ב"ח
ומכל הני פרטי גרבה כל דבר והכי
איתא בסמוך אי לאמיי בעלי חיים
מחיים נפקא והשיב ר"י דלקמן ודאי
דאיכא כללא ופרטא וכללא כדאמר
שדי שור צין הממלא תמנא קאמר
ספיר דמענין הפרט שדור מרבינן
אפילו דלאו ב"ח דכל ב"ח מפרטא
דחיים נפקא אבל הכא בלא הממלא
תמנא אי חיים לא הו כלל היכי
מתרבו דלאו ב"ח מפרטי כיון דליכא
כלל בתרא לרבינוי מיניה כעין הפרט
והואיל שאין לרבות מהן כלום אם
נגעשה חיים פרט ע"כ רריבין אנו
לעשות מחיים כלל ויצואו הפרטות
למעט מן הכלל וגמאר מה הפרט
למפרט דבר שנכלמו ממנוהו ומעט
ממהם עופות טמאים ואע"ג דהאי
תנא אין גראה לו לתפוס דא טומאה
היינו דוקא לפי מה שהיה יכול
לתפוס דא ב"ח ורואה לעשות כלל
דחיים כמו כלל דגביהא אבל השמא
דמסיק דמחיים לא משמע אלא ב"ח
ואין יכול לתפוס דא ב"ח דא"כ פרטי
למה לי ע"כ הדין לרץ לתפוס דא
טומאה לכדי אינטיגין הממלא תמנא
לרבות כל דבר דממסיק:

למעומי דבר שאין מסוים. אית
ספרים דגרסי ו' ללאתוי
ולעיל (דף קג. ד"ה דבר) מפורש:
אי הרי שה"פ. ה"מ לאקשווי שור
וזה ל"ל ו' למכעין הפרט דחיים
לחוד מרבינן כל דבר אפילו דלאו
צ"ח ולפי שהגמרא התחיל דבריו
בשור שהוא ראשון נקט הכי אכל
באמת הוא ששניהם מיוחדים:
אין

למורה בקנס דפמור ומ"ד תרוי
באו עדים חייב ולמ"ד חד בגנ
בשלמא אם המצא תמצא לכדר
דבי רבי ישמעאל ^אדנתא לכדר
נשנית אלא לדבר שנתחדש ב
רבי יעקב אומר שנים ישלם *
אינו אלא בשבועה אמרת לא
ורחמנא שנים ישלם בגנב ולית
דבהיתירא אתא לידיה אמר קר
לא כל שכן אלא שנים ישלם
שלא בשבועה והאי אם המצא

ושטרות כדאמרן הא אימעיטו להו להנך מהנך פרטי דכתיב
בדינין פרט למודה בקנס: ואימא גבז עצמו. לא ישלם כפל
לאחוי כל מילי ואהי מיעוטא למעטי מדי דלא דמי ליה כלל (וחזיקי טו.) כל פרשה
זיה דקרא לחזור ולשנות את האמור מפי דבר אחר הממחדש כפילסו (טוסט ג.) ידו. אם
הנלא מתאבד כדו (ב"ב ט.)

דחינן לה מדהוה ליה למיתא בקל וחומר מטוען טענת גנב וכת' ו

מסורת הש"ס

[illegible]

איכא למיפרך במאי אק
מיתוניה ליה בכלל בתרא,
בכלל גופיהו חיים מה,
חיים אין מידא אחרנא לא.
משום חשי קאי שילם
לה... והדר לדון, חזי
המצא המצא דאמרי
הגביה, תנא דאזנא
ללולא דסמכיהו אחרי,
סמכיהו פרט ביניהו ודינן
אזוזן בכלל ופרט, דאמרי
במערבא. וכל דבר שיה
בו ורוח חיים למיתו שהגב
המצא מכל מדת חיים
שנים ישלם, השתא חזין
שור ביני המצא המצא
ודנין חזי, המצא לכל
שור שר, המצא חזר
וכלל. אין צריך
לרבות בעל חיים הדא
מדתא חיים שנים ישלם,
ורוש חיה מה הפרט
מפרש שר המהמטל
וגופו ממוק אף כל הפרט
ממטל(מטל) וגופו ממוק.
ממחור, מבינים דבר
שאנו סורין, משה אמר
מבינים, וזה הוא דמקשי
ואי שיה למי. וזה
הא חילו, וחזיתו ודינן
לאזוזן בכלל ופרט דינן
חזי אלא לדרוש ברביב
ומיתו, דאמרי דבר
ישמע' במים במים שיה
פעמים אין כלל ופרט
אלא רביה מיתו כולל.
והאז דרשין חזי, גביה
רביה, שור מיתו
קריק, המור מיתו
עבירה, שיה מיתו שורות,
גביה וחיים לכרבר
דכרען למימר קאמא.
השתא דפשיט', לאמאן
דמפיק ליה חזי תרי
בטוען טענה גב, גב
עצמו גבא חזי, מפיק ליה
אחא המצא המצא. אלא
אדך תניא דמפיק לחדא
בטוען טענה גב,
ולחזי אדך כונן עצמו,
האז אהא המצא המצא
דרש ביה חזי, דרש ביה
דכרבר ביה אחילאי דאמ'
(רבי) מכלל עבירה המצא
דכרען, פרט למרשית את
עצמו שאין משלם כפל,
שמעין מניה מדות קאמ'
פטר. אידך, ונפק מאסר
ירשעין אלהים ישלם
שרם אהא למרשית את
דכרבר ביה אחילאי, חזי
אזוזן דבר 'ישמע' דאמ' ליה
דבר קנס שטרא אף כלל המצא
ישלם כפל אלא את שיה.

אי הכי שפיר קא קשיא ליה. ומאי תשובה יש בדבר: ה"ג לרבות כל דבר מהיבא מימינו לה מכלל צמרא כללא גופא חיים כחיי ציה. כלומר אינטרדיק אס המלא תמלא דאי מגיניה וחיים דרשת לכלל איבא למיפרד שאר דברים מהיבא מייחית להו מכללא צמרא

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ייה משום דאית ליה
 מהיבא קמייתי ליה
 פיה חיים כתיב ביה
 מהני ליה אי לאתויי
 בעלי חיים אין מידי
 הכא איצטריך אם
 לללות דסמיכי אהרדי
 אמרי במערבא כל
 כללות הסמוכים זה
 ודוגם בכלל ופרט
 תמצא לאתויי מאי אי
 קא אלא לאתויי דבר
 הכי מה הפרט מפורש
 ממון אף כל דבר
 שדי חמור בין המצא
 לאתויי דבר שאין
 אלא לאתויי דבר
 אלא ריבה ומיעט
 רבי ישמעאל דתנא
 במים ב' פעמים אין
 גה ומיעט וריבה ריבה
 מילי אי הכי כל הני
 קרקע וחד למעוטי
 שטורות גניבה וחיים
 קרן כעין שגנב ולמ"ד
 שטענת גנב וגנב עצמו
 הגנב האי אם המצא
 מבעי ל' לכדרבא
 בא בר אהילאי מאי
 בקנס ואחר כך בא
 המצא תמצא אם
 בדיינים פרט למרשיע
 הו בטוען טענת גנב
 מפיק ליה לגנב עצמו
 אשר ירשיעון אלהים
 ומו ולמ"ד חד בגנב
 אייתי ליה מהמצא
 דמאי אשר ירשיעון
 הו הוא מירוי ליה

משלם כשעת הגניבה דכתיב" חיים
החייהו לקרן של גניבה שיהא שלם:
מ"ע דרב. לקמיה היא כהאי פירקא [עפ"י].
אם המאצ צעדיס. אם תחלה תמאצ
צעדיס תמאצ הכפל שהוא קנס
צדיינין: פרט למרשיע אם עזלמ.
אע"פ שזאו עדים אחרי כן אין משלם
כפל: ההוא מיבעי לי' למודה בקנס
דפטור. אם לא זאו עדים אחרי כן
ואייתר ליה אם המאצ תמאצ לפטור
אפילו זאו עדים דלי לא כתיב אלס
חד קרא הוה מוקמינין ליה זלא זאו
עדים: כל הני פרטי למא לי.
אי למעוטי קרקעות ועצדים
שנתחדש זה. אם המאצ צעדיס תמאצ
לשקר הוואיל ומקראי דלעיל נפקא לן גבז עזמו:

מחשבה
עצמו וכו'. 'תוב אקשין' למאן דאמ' חד בגנב וחד בטרוץ טענת גנב, ודרשי נמי המצא תמצא וחומר ושה דבת' הכא מכל ל'י, הא תכיב על כל דבר ששע על שור על חומר וגו'. ופרקינ', כד פרשה שנאמר ונשנית אל נשנית אלא בשבילי דבר שנתחדש בה. ומה חידושה איכא אמר, אמר, תמצא המצא בעדים תמצא הדיינין פרט לשבילי את עצמו. ואקשין תוב, או התייב גנב עצמו, או

קרא בהדיא חיים שנים ישלם שמע מינה דאפילו שלא בשבועה.